

Ένα μικρό αγόρι ξαγρυπνούσε δίπλα στη μητέρα, τον πατέρα και τη μικρή του αδελφή, με το αίσθημα της πείνας όλο και μεγαλύτερο. Στη γωνία του δωματίου βρισκόταν η αρτοθήκη και ό,τι είχε απομείνει από το ψωμί που θα έφτανε στην οικογένεια για το υπόλοιπο της εβδομάδας. Το αγόρι δεν μπορούσε να πάρει το μυαλό του από το ψωμί και πάλεψε σκληρά ενάντια στον πειρασμό να τρυπώσει και να κόψει μια φέτα τόσο λεπτή που κανείς δεν θα μπορούσε να καταλάβει τη διαφορά. Γιατί όχι; Μια εσωτερική φωνή συνέχισε. Δεν είχε ήδη ψιλοκοπεί το ψωμί σε λιγότερο από αυτό που έπρεπε;

Σε καμία περίπτωση δεν θα άντεχε όλη την εβδομάδα. Οπότε γιατί όχι; Η συνείδησή του, του έλεγε να σκεφτεί όλους τους άλλους που πεινούσαν όσο κι εκείνος, αλλά αυτό δεν βοηθούσε. Καταβεβλημένος από την πείνα, (περπάτησε δίπλα από την οικογένεια που κοιμόταν μέχρι την αρτοθήκη. Με τη φέτα του ψωμιού στο χέρι, ξαναμπήκε στο κρεβάτι και τράβηξε την κουβέρτα πάνω από το κεφάλι του. Το αγόρι δάγκωσε το ψωμί, που τώρα ήταν ποτισμένο με το αλάτι των δακρύων του.

Sara Blager - Zyskind, Stolen years